

VISNELLA

ZÜMRÜT KRALİÇE I: RUA ELFLERİ,
SU ALTI BİLGİÇLERİ VE CİLEE PERİLERİYLE TANIŞMA

ZeNi

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Resmi

Tolga Ceran

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-38-3

1.Baskı: Ocak 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Bu kitabı, sevgili kızım Beril Maya'ya ithaf ediyorum.

*Bu hikâyede geçen olaylar, mekânlar ve karakterler
tamamıyla hayal ürünüdür, gerçeklikle bir ilgisi yoktur.*

GİZLİ BAHÇE

O gün, Kral ve süvarilerinin kendilerini kaybetmişçesine yürüyüşlerini ormandaki silüetlerinden anlamak mümkün değildi elbette. Fakat yanlarına yaklaşan herkes, yüzlerindeki korkuyu ve umudu rahatlıkla aynı anda okuyabilirdi. Bir şey aradıklarını kestirmek zor değildi. Orman, sanki gelişlerinden haberdar olmuşçasına kendini hazırlamıştı. Ağaçlar bile sonbahara direnerek yaprak dökmek yerine, bu adamların yanlarından geçişlerini izlemeyi tercih eder gibiydiler. Süvarilerin geçtikleri yerdeki çığırının onların adımlarından daha da sonra geldiği ve bir bakışın hızını saniyeler yerine dakikalara bıraktığı bir anda Kral, farklı bir şey hissetti. Olağandışı yavaşlıkta ve geriden gelen sesler de artık hepten kaybolmuştu. Tereddüt etmeden adım attı. Kendisini saydam bir duvardan geçerken buldu. Gözlerini alamıyordu. Böylesine güzel bitkileri, böyle berrak bir suyu ve böyle parlak bir gökyüzünü daha önce hiç görmemişti. Bir an duraksadı. Geriye baktı; şeffaf duvar oradaydı ve askerlerini gördü. Epey telaşlı bir ruh hâlinde olan adamlar sağa sola koşturuyorlardı. Şeffaf duvarın yanına koşup onları çağırmaya başladı. Çok geçmeden anladı ki kendisini ne duyuyor ne de görebiliyorlardı. Aynı anda arkasında bir ses duydu. Yaklaştıkça heyecanı daha da artıyor, yine de temkinli olmak adına gizlenerek ilerliyordu. Fakat etrafta şaşkınlığını gözlemleyebilecek kimse de yok gibiydi. Birden, suyun biriktiği bir alanda onları gördü: bir kız ve o beyaz at... Biraz daha yaklaştıkça atın boynuzlu ve kanatlarının olduğuna kanaat getirdi. Sonra aniden kızı, daha net bir şekilde gördü ve aynı anda onun bir insan olup olmadığını sorguladı. Biraz daha dikkatli baktığında kızın saçlarının tamamen mavi, siyah incilerden oluştuğunu fark etti. Saçları oldukça uzundu ve elbisesi ipeği andırırçasına yumuşak geçişliydi. Yüzü, yol boyunca gördüğü tüm güzellikleri kıskandıracak kadar baştan çıkarıcıydı. Ona baktığında tüm dünyevi

hislerinden uzaklaşmış hissetti. Sanki hiçbir şey yapmamalıymış gibi... Yemek, uyumak, konuşmak bile o an ona çok yabancı ihtiyaçlardı. Belki de bu anı sürdürmek için nefes bile almamalıydı. Bu bahçeye aykırı olduğunu kanıtlayan benliğine savaş açmış bir hâle büründü. Ona biraz daha bakabilmek için neredeyse bitkiler gibi tatlı rüzgârda hafifçe salınıp hiçbir şey yapmamaya razıymış gibi hissediyor; etrafına uyum sağlayıp, oradaki tesadüfi bulunuşunu reddederek varlığını meşrulaştırmak istiyordu.

Kral düşüncelere dalmışken Unicorn'un az önceki coşkulu hâ- linden eser kalmamıştı. Az önce birlikte suda oynadığı kıza daha da yaklaşarak bir şey dercesine başını ona doğru uzatıyordu. Bu sessiz konuşmaların ardından kız etrafa bakınmaya başladı. Kral ortaya çıkmamak için bir sebep bulamıyor; bir yandan da ortaya çıkarak ne yapacağını bilemediğinden biraz daha saklanmak için kendini zapt ediyordu. Sonunda bu durumu uzatmamaya karar verdi ve bitkilerin arasından tereddütlü bakışlarla sıyrılıp ilerledi. Bir iki adım atmadan önce çoktan kızın ve atın kendisine odak- landığını hissetti. Sanki onu, her hücrelerine kadar inceliyorlar ve onun neden burada olduğunu sorguluyorlardı. Kendisinin de yanıtını bilmediği bu soruyla şaşkınlıklarını paylaşabilmek düşün- cesi hoşuna gitti. Böylece konuşacak bir konuları olurdu. Kral iyi bir konuşmacıydı. Çoğu zaman halkıyla sıcak ilişkiler kurar ve onlar tarafından fazlasıyla sevilirdi. Aslında kız ve at ile aralarındaki mesafenin uzak olduğu söylenemezdi. Fakat onlar kendisini incelerlerken adım atsa da yaklaşmıyor gibi hissediyordu. Ona her baktığında bir rüya gördüğüne daha fazla ikna oldu. O gerçek olamayacak kadar güzeldi. Üzerindeki tüm mücevherler ise san- ki onu daha da güzel göstermek için yarışıyorlardı. Her hareketi karşısındakinin düşünme yetisini almak için tasarlanmış gibiydi. Tacından güç almak ve kendisine bir kral olduğunu hatırlatmak için belki de kalan son akıl yetisiyle elini tacına götürdü. Eğri durmayan tacını düzeltiyormuş gibi yaptı. Sonra bu hareketinin aptalca görünmüş olmasından korktu ve adımlarına baktı. Ger- çekten ilerliyor olduğuna inanmak istedi. Her ne yaparsa yapsın,

kalbindeki heyecana engel olamıyor ve hatta titrediği gerçeğinden kaçamıyordu. Bunları düşününce heyecanı bir kat daha artıyordu. Sonra bunun bir rüya olduğunu kendisine tekrar hatırlattı. Kulaklarına birden, şimdiye kadar hiç duymadığı o kadifemsi ses geldi.

“Rüyada değilsin... Ama buraya nasıl geldin?”

Bir ses aynı anda bu kadar hoş ve güçlü olabilirdi. Şüphesiz bunlar birer soruydu. Düzgün bir cümle kurmak istiyor ve çok duraksamasının garip karşılanmasından endişeleniyordu. Kendine emrivaki yaparcasına ağızını konuşmak için açtı ve bir-iki saniye duraksadıktan sonra zaman kazanmak için “Merhaba.” dedi.

Onlar, bu cevabı yok sayarcasına gözlerini kocaman açıp, âdeta kaşlarını yukarıya kaldırarak lafın gerisini dinlemekle ilgilendiklerini açıkça belli ettiler. Kral, her zaman yaptığı gibi tüm içtenliğiyle birkaç şık cümle söylemek istiyor fakat aklına hiçbir şey gelmediği için çileden çıkıyordu. Ani bir kararla kıza bakmamaya çalıştı. Suda dikkatini çeken bir şey varmış gibi yaparak birkaç basit cümleyi, olabilecek en boğuk tonda söyledi.

“Ben yürüyordum, yani ormanda... Duvardan geçtim. Süvarilerim de vardı. Onlar, duvarın arkasında kaldılar, atım da orada.”

Kendisini dinlediklerinden emin olmak için onlara kaçamak bir bakış attı. Bu at da neyin nesiydi? Söylediklerini anladığından hiç şüphesi yoktu. O an atı düşünmek için yeterli akla sahip olmadığından emindi. Birazcık aklı varsa onu, kızı düşünerek yitirmeye ve kalan ömrünü bu bahçede ona bakan bir ot olarak geçirmeye razıydı. Yeni bir cümle kuracak olsa ‘Burası neresi?’ gibi bir soru cümlesi uygun olurdu. Fakat buna gerek kalmadan kızın emrivaki, kadifemsi sesinde gizlemediği şaşkınlığı ve bir o kadar da soğukluğu iliklerine kadar hissederek dinledi.

“Burası Zümrüt Şehir’in bir yansımasıdır. Buraya nasıl girdi-

ğini bilemiyorum ama mutlaka bir açıklaması olmalı.”

Kız, açıklamayı attan bekler gibi ata baktı ve at da cevap arar gibi Kral’a yaklaştı. Kral’ın etrafında dönmeye başlaması uzun sürmedi. Kaç tur attı; beş mi on mu? Zaten başı dönen Kral, bunu sayabilecek son kişiydi. Aslında yıllarca beklemeye yetecek, gereksiz bir sabırla dolmuş gibi hissediyordu. At, bir şeyler mırıldanarak kanatlarını açıp kapatmaya başladı. Bu hareketine kızın dahi anlam veremediği belliydi.

“Unica, yeter!”

Unica, bu uyarıyı istemsizce dikkate aldı. Fakat aniden havalanarak heyecanla uçmaya ve bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Heyecanını paylaşmaya gidiyordu. Unica, henüz gökyüzünde küçülmemişken birbirlerine döndüler. Şaşırtıcı bir biçimde söze ilk başlayan Kral oldu. Kızın, mücevherlerle neredeyse tamamen kaplı bileklerine, zarafetiyle yarışan tacına ve üzerindeki, son derece özenle seçildiği belli olan diğer mücevherlere baktı.

“Siz, Kraliçe’ m...”

Cümlesini bitirmesine engel olan şey, kızın ona doğru yaklaşan eliydi. Kraliçe, yavaşça Kral’ın omzu ile kalbi arasındaki bir noktaya dokunmasına ramak kala gözlerini kapattı. Kral bir, iki saniyelik bu deneyimin daha uzun sürmesi için yalvarır gibi kıza baktı. Kız, aksine kaybedecek hiçbir vakit yokmuş gibi müthiş bir ciddiyetle söze başladı.

“Northa Kralı, ben Zümrüt Diyar’ın Kraliçesi, zümrüdün ışığının taşıyıcısı ve diyarlar koruyucusu, Arya Visnella. Zümrüt Şehir, bir seferliğine yardıma ihtiyacı olan önemli kişiye görünür. Bu yüzden bu boyuttasınız. Belki sizin için anlaması güç...”

Kız, biraz daha geri çekilerek “Astora tudi swodita.” dedi ve

elinde, ortasında zümrüt bir taşın olduğu buz mavisi bir kalkan belirdi.

Kral şaşkınlığından, kendisine bir kalkan uzatıldığını anlayamadığı için sesle de uyarılmak zorunda kaldı.

“Sizin için gitme vaktidir Northa Kralı. Bunu yanınızda bulundurun.”

Bu, oradan gitmektense oradaki bir bitkiye dönüşmeyi uman Kral’ın elbette duymak istemediği bir cümleydi. Biraz daha onunla kalabilmek için zamanın pimini çekmekte bütün servetini verebileceğini düşünüyor fakat aynı anda servetinin kifayetsiz olduğu gerçeğiyle çıldırıyordu. Diğer yandan, yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyor ve halkı için endişeleniyordu. Ona yakışan, halkını düşünerek bir an önce oradan ayrılmaktı. Bunun farkındalığıyla kendisini, kendisine tüm evin sorumluluğu yüklenmiş, küçük bir çocuk gibi hissetti. Bu kederli hâli kurduğu olumlu cevapta hayli sırttı.

“Elbette Zümrüt Kraliçe’ m.”

Ona ‘Kraliçe’ m,’ dediğinde başka bir düşünceyle irkildi. Kraliçe olduğuna göre mutlaka bir eşi olmalıydı. Kraliçe, Kral’ı teselli edercesine -ya da en azından ona öyle gelmişti.- “Şimdi gidin, neyle karşı karşıya olduğunuzu biliyorum.” dedi.

Kral, gitme fikriyle oldukça sarsıldığından Kraliçe’ye herhangi bir soru soracak gücü kendinde bulamadı. Ne bekliyordu? Ait olmadığı bir yerde, onunla kalmayı mı?

Kral, hiç merak etmediği bir cevapla zihnini oyalıyormuş gibi yapıyor; nereden çıkacağını inatla sormuyordu. Etrafına bakındığında geldiği yerin değiştiğini gördü ve buna memnun oldu. Şimdi biraz daha iyi hissediyordu. Amacının oradan çıkmak olmasıy-

la vicdanı rahat, yolu bilmemekle kalbi mutluydu. Kraliçe yolu tarif etmek üzere onu konuşma mesafesinin dışına doğru yönlendirirken minnettarlığını bildiren bir şeyler mırıldanmayı neyse ki akıl edebilmişti. Aslında içten içe, kuytu bir yerde; nereden çıkacağını bulmaya çalışmak için beklerken Kraliçe'ye uzaktan biraz daha bakabilmeyi umuyordu. Böylece asla bitmek bilmeyecek olduğuna iyice kanaat getirdiği özlem ve hayranlığa biraz daha su serpebilirdi. Bu düşünceler içindeyken biraz uzakta bir silüet belirdi. Giderek yaklaşan bu silüet, Kraliçe'nin sağ kolu Baş General Alron'a aitti. Alron'un tüm heybeti ve gösterişiyle yanlarında belirmesi çok sürmedi. Baş General sinirli, endişeli ve kibirli görünüyordu. Ve tüm bu duygularını gizlemek istemediğini, âdeta gözleriyle ilan ediyordu. Bakışlarını Kral'dan ayırmadan sordu.

“Kraliçe'm, her şey yolunda mı?”

“Dretoka poaret!”

Baş General'in sözünü bitirmesinin ardından Kraliçe'nin ipek elbisesi, yerini resmî bir elbiseye bıraktı. Bu adamın varlığı, Kral'da ilk andan itibaren huzursuz bir his uyandırmıştı. Kraliçe'nin adına bir karar alma yetkisini kendinde bulmasıyla birlikte adama karşı hissettiği öfke bir kat daha arttı. Sonra gayriihtiyarî onun kafasına baktı. Aslında taç benzeri bir şey arıyordu. Baş General Alron, son derece şık ve görkemli görünüyor; tıpkı Kraliçe gibi ama daha az miktarda değerli taşı üzerinde taşıyordu. Kafasında, şimdiye kadar görmediği ve tanımlayamadığı bir nesne vardı. Bir ölçüde onun burnuna, kulaklarına ve boynuna kadar inen bu şey, bir kask olmak için fazla süslüydü. Üzerindeki mücevherler, savaş ruhuna aykırı biçimde güzel ve parlaklardı. Vücudunu ise aynı koyulukta, parlak, gri bir metal sarıyordu; bu metal, sırtında bir pelerin gibi dökümlü bir biçimde aşağıya, bileklerine kadar sarkıyordu. Northa Kralı, adamın ayak bileklerinde dahi taşıdığı mücevherleri görmezden gelmeye çalıştı. Hangi erkek ayak bileklerinde mücevher taşırdı ki? Tüm bu düşünceler-

le onun gösteriş düşkünü bir kral olduğundan emin olarak konuşmaya başladı. Kendisinin de bir kral olduğunu hatırlatmak istemesine aynı tonda karşılık verdi.

“Zümrüt Kral, ben Northa Kralı Engor. Kraliçe bana gerekli açıklamayı yaptı.”

Kalkanı göstererek “Bu önemli iyilik için minnettarım. Buradan ayrılıyorum.” dedi.

Baş General Alron, kral olmadığına dair bir açıklama yapmak yerine memnuniyetle Kraliçe’ye dönerek kalkan ile ilgili bir şeyler sormaya başlayacakken Kraliçe’nin yüreğine su serpen açıklamasını duydu.

“Zümrüt Kral henüz seçilmedi. Artık gitmeniz gerekir.”

Kraliçe bu açıklamayı neden yaptığını bilmiyordu. Ama belli ki kendisinden izinsiz yapılan kıyafet değişimine içerlemiş ve keyfi kaçmıştı. Northa Kralı’nın oradan ayrılmasını beklemeden General’e dönerek onu azarlarcasına sözlerine devam etti.

“Baş General, derhâl Saray’a gidin ve beni bekleyin! Unica’yı çağırıp burada biraz daha vakit geçireceğim.”

Engor, birkaç dakika boyunca ‘Baş General,’ ifadesini duyduğu andan itibaren içine dolan huzur ve coşkunun tadını çıkardı. Ve istemsizce, “Baş General...” diye mırıldandı.

Baş General Alron’un bu yabancı ile Kraliçe’yi yalnız bırakmaya hiç niyeti olmadığından çevik bir hareketle elindeki, hazinesi bulunan uzun ve şekilli bir değneğe benzer nesneyi yakında bir yere doğru uzatıp “Orkadora!” dedi. Böylelikle hemen yanlarında geçide benzer, ışıktan bir çember oluştu.

“Tabii Kraliçe’ m, nasıl isterseniz. Northa Kralı da bu geçidi

kullanabilir. Buyurun.”

Northa Kralı, yapılan bu emrivakiye rağmen onay alırcasına Kraliçe’ye baktı. Kraliçe, başıyla onaylayarak gitmesini ima etti. Sonra Kral, Alron’a sert bir bakış atarak geçitten içeri girdi.

Burası, Northa Sarayı’nın bahçesiydi. Kaç adım atmıştı? Bir mi, iki mi? Emin olamadı. Elinde bir ağırlık hissetti. Bu, Kraliçe’nin ona verdiği kalkandı. Kalkanın ortasındaki zümrüt taşa baktığında özleminin sevincinden ağır basmasına engel olamadı.

“Demek gerçektir...” dedi.

“Ne gerçektir efendim? Sizi burada bulmayı ummuyorduk. Günlerdir, yoğun bir gayretle sizi arıyoruz. Aslında... Sizi aldıklarınızı düşünmeye başlayanlar oldu. Hepsine hadlerini bildirdim; sizi aramaya hiç durmadan devam ettik.”

“Bekle! Günlerdir, dedin...”

“Evet, efendim. Ormandaki son yürüyüşümüzden bu yana günler geçti.”

Kral, yardımcısını daha fazla lafa tutmadı. Onun sormak isteyeceği sorular, muhtemelen o an yalnız kalmak isteyen bir kral için fazla uzundu. Yardımcısı Mitaro gitmek istediğini vücut dili ile belirten Kral’ın ve elinde taşıdığı ilginç kalkanın arkasından bir süre baktı. Sonra saray muhafızlarına dönüp saray çevresi güvenlik önlemlerini artırmalarını istedi.

Engor, sarayından içeri girdi; oda kapısını kapatıp derin düşüncelere daldı. O bahçede geçirdiği anı, orada yaptıklarını tekrar tekrar düşündü ve hesaplarına göre eğer aklını da yitirmediyse orada birkaç saatten fazla kalmış olamazdı. Ve tüm o ilginçlikler... Ve Unica ve Kraliçe, Kraliçe, Kraliçe... Şüphesiz o bahçeye ait hatırlamak istemediği tek şey Baş General’di. Kapıdakilere,

odasına kimseyi almamalarına dair talimat verdi. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Kraliçe'nin yüzünü görebilmek için gözlerini kapatmaya ihtiyaç duymuyordu. Aynı anda, yüklendiği sorumluluğu ihmal ettiği düşüncesiyle irkildi. Kendine gelmek istedi ama ruhu bir çocuğunkinden farksızdı; düşüncelerine engel olamadı. Hemen sonra tüm renklerin ve tüm mücevherlerin, Kraliçe'nin varlığında anlam bulduğunu ve onsuz tüm güzelliklerin eksik kaldığını düşünmeye başladı. Etrafında duran asırlık, ince işlemeli örtülere baktı. Onları yapmak için kaç sanatçı çalışmıştı? Sarayda kaç bin değerli mücevherat vardı? Her biri, Kraliçe'den uzakta sanki eksik parlıyorlar ve anlamsızlaşıyorlardı. Aklını yitirme endişesiyle uzandığı yatağından birden kalktı. Balkonuna yöneldi; sakinlik bulmak umuduyla civardaki insanları incelemek istedi. Askerlerine ve muhafızlarına baktı. Boş zamanlarda yaptıkları gibi günlük işlerini yapıyorlar ve sohbet edip şakalaşıyorlardı. Eğer bir kalkan ile dönmemiş olsaydı az önce yaşadıklarından dolayı aklından şüphe ederdi.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Sakin, bulutsuz bir gündü. Unica'nın süzülerek uçuşunu hayal etti. Yüreğinin derinliklerinde, Kraliçe'yle yeniden karşılaşacaklarını güçlü bir şekilde hissediyordu.

ORDINANKT

Yaşlı adam, yerlere kadar uzanan çelik cübbesiyle suya doğru ilerledi. Biri kendisini izliyor olsaydı bunu bilirdi. Asasını ustaca tutuşuna ve odaklanışına hayran olunmaması mümkün değildi. Asası, diğer Zümrüt Thymvorları gibi Otronto Çeliği'nden şekillendirilmiş, hazneli, uzunca bir değnekti. Sanki adım atmıyor; bilgece ilerlemek istiyor ve basacağı topraklar, onun bu isteğine uyum sağlarcasına ayaklarının altında yer değiştiriyorlardı. Her hareketiyle doğayla bütünlenişini ilan ediyor ve sadece ona özgü o gösterişli sessizlikle ilerliyordu. Ordinankt, bir asırı çoktan aşmış ömründe, su ile karşılaşmaya her zamankinden hazır hissediyordu. Riverta Nehri'ni gözleriyle görebilecek mesafeye ulaştığı anda rüzgâr, bu buluşmayı haber veren bir güçle esip durdu. Ordinankt, aynı anda asasını yere vurup “Darekotamas.” dedi.

Hemen sonra kendisi dışındaki tüm canlıların sabırlıca Riverta Nehri'ni terk edişlerini ve asasından süzülen ışığın etraflarında bir daire oluşturmalarını izledi. Asasını olduğu yere saplayıp suya yaklaşıncaya kadar havada süzüldü. Daha önceki denemelerini aklından hızlıca geçirdi. Hemen sonra, Karathdor'un Zümrüt Şehir'e meydan okuyuşunu ve sınırlara gittikçe yaklaşan *Karanlık* ordularını düşündü. Bugünün geleceğini biliyordu. Suyun ruhuyla bütünleşmesinin, hazırlığını tamamlayan son çaba olduğunun farkındaydı. Tüm düşüncelerinden sıyrılarak her zaman yaptığı gibi odaklandı. Birkaç dakikalık meditasyon, kendisini tüy gibi hafif hissetmesini sağladı. Böylelikle yerden biraz daha yükselişine engel olamadı. Hazır olduğuna kanaat getirdiğinde gözlerini açtı. Ellerini, avuç içleri karşıya bakacak şekilde suya doğru kaldırdı; aynı anda nehrin biriktirdiği su, kendisinin hizasına kadar yükseldi. Bu bir çeşit selamlaşma sayılabilirdi. Ordinankt, sonraki evre için gözlerini kapattı ve Zümrüt Şehir'in karşı karşıya olduğu

tehdidi zihninde canlandırdı. Bu canlandırış, aslında suya verilen bir haberdi. Şimdi yapması gereken, astranta boyutuna geçebildiğini suya göstermekti. Zihninde, Zümrüt Şehir'in kuzey sınırını canlandırdı. Burası, Karanlık Thymvorların yaklaşan saldırısının şehre en yakın olduğu sınırdı. Ellerini öne doğru uzatıp küreye benzer saydam bir ışık kümesi oluşturdu. Artık Zümrüt Şehir'in kuzey tepeleri, boylu boyunca bütün berraklığı ile görünüyordu. Hemen sonra parmak uçlarından gelen enerjiyi tüm vücudunda hissetti. Birkaç saniye içinde vücudu milyonlarca kristal zerreyle kaplandı ve ikinci bedeni hemen yanında belirdi. Uzun bir mesafede olan kuzey sınırına gitmek için düşüncede kaybolmak riskini almadan geçit kullanmayı tercih etti. Elindeki ışık küre gözden kaybolmuştu.

“Orkadora.”

Böylelikle astranta bedeninin, açılan geçitten geçmesiyle kuzey sınırında belirmesi bir oldu. astranta bedeniyle göz alıcı ihtişamı olan Gorkham Tepeleri'ni inceledi. Zümrüt Şehir'in muazzam güzelliğinin başladığı yerlerden birindeydi. Sanki yıllardır burada yaşamıyormuş gibi hayranlıkla etrafına bakınıyordu. Değerli elmas ışıltılarıyla dolu bu tepeler, âdetâ şehrin kuzeyini aydınlatıyorlardı. İçindeki, kendisini tepenin en uç noktasına çıkmaya yönelten hisse engel olamadı. Düşünce boyutunda ilerlemesi saniyeleri aldığından dolayı gideceği yere kendiliğinden, hemen ulaştı ve ileriye doğru dikkatlice baktığında ince bir çizgi hâlindeki karaltıyı fark etti. Demek bu kadar yakınlaşmışlardı. Duraksamadan, “Sorclatadasuware.” dedi.

Aynı anda elmas tozlu Gorkham Tepeleri'nin bitiminden iki yüz metre kadar ileriden, mavi bir ışık hüzmeleri yükseldi ve sınır tepelerini boylu boyunca çevreleyen bir duvar gibi göğe kadar ulaştı. Bir Zümrüt Şehirinin dahi uzunluğunu kestiremeyeceği kadar yükselen duvarın son noktası hiç şüphesiz bulutlardı. Ordinankt yaptığı işten memnundu. Nihayet bu denemesinde derin